

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 145/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť Obvodnej poľovníckej komory Martin, Svätoplukova 254/16, Martin, zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 164/2014 a jeho rozsudkom z 11. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obvodnej poľovníckej komory Martin **o d m i e t a** ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2016 doručená sťažnosť Obvodnej poľovníckej komory Martin (ďalej len „sťažovateľka“ alebo „obvodná poľovnícka komora“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 164/2014 a jeho rozsudkom z 11. novembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Podstatou argumentácie sťažovateľky je polemika s rozhodnutím krajského súdu v správnom súdnictve, ktorým bolo zrušené napadnuté rozhodnutie sťažovateľky – obvodnej poľovníckej komory (v právnom postavení žalovanej v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 21 S 164/2014, pozn.) č. P04/2014 zo 14. júla 2014 v zmysle dikcie ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vec bola vrátená sťažovateľke na ďalšie konanie. Krajský súd zároveň rozhodol i o náhrade trov konania tak, že sťažovateľku zaviazal na ich úhradu žalobcovi.

Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti s poukazom na skutkové okolnosti prípadu krajskému súdu postupne vytýka viaceré procesné nedostatky, a to najmä nezohľadnenie nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného subjektu v dôsledku jeho zlého označenia zo strany žalobcu, odňatie možnosti uplatnenia procesných práv sťažovateľky v konaní, nesprávne doručovanie v konaní či nedodržanie dispozičnej zásady v správnom súdnictve zo strany krajského súdu. Sťažovateľka rovnako dáva do rozporu i čiastočne nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

3. S ohľadom na uvedené sťažovateľka v závere ústavný súd žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa náhrady trov súdneho konania a následne navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti prijal vec na ďalšie konanie a aby následne nálezom rozhodol o porušení označených práv (bod 1) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 164/2014, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal úhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. Ústavný súd si v prvom rade uvádza (bod 2), že sťažovateľka je žalovanou v správnom súdnictve. Žalovaným v správnom súdnictve môže byť len subjekt verejnej správy, ktorý vrchnostensky vertikálne vykonáva moc, a tak nemôže byť v tejto právnej situácii nositeľom ľudských práv, ktorých ochrana je podstatou ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu (čl. 124, čl. 127 ústavy).

Ustanovenie § 244 ods. 2 OSP znie: „V správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.“

V predmetnej veci ide o právnickú osobu, ktorej zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy, t. j. ide o orgán verejnej správy, čo sťažovateľka ani nespochybnila.

7. Obvodná poľovnícka komora je lokálnou zložkou Slovenskej poľovníckej komory, ktorá bola zriadená podľa § 41 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve ako nútený zväzok k výkonu práva poľovníctva [(1) Zriaďuje sa Slovenská poľovnícka komora. (2) Komora je právnická osoba.].

Činnosť, ktorá sa predtým vykonávala spolково v občianskom združení vrátane udeľovania poľovníckeho lístka, sa teraz z normatívneho rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky zákonom môže realizovať povinne len cez poľovnícku komoru a len jej iný výsek ďalej cez poľovnícke zväzy občianske združenia (k vývoju právnej úpravy porov. Sluk, M. Poľovníctvo, právo verejné. In: Magister Officiorum 6/2012, s. 50 a nasl.).

Skutočnosť, že komora má vrchnostenský, ale aj privátny rozmer, mohla zmiest' aj sťažovateľku.

Sťažnosti komôr, v ktorých nevystupujú ako orgány verejnej správy, sú zo strany ústavného súdu riadne prerokúvané (porov. III. ÚS 168/2011).

8. „Vrchnostenskost“ poľovníckej komory vyplýva z jej zriadenia zákonom, zo stanovenia kompetencií na úseku správy poľovníctva, z núteného členstva či z disciplinárnej právomoci. Uvedené naznačuje aj komentár, ktorý uvádza, že Slovenská poľovnícka komora je právnická osoba, ktorej zákonodarca zveril právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti poľovníctva (In: Lupták, M., Sarvaš, M. Zákon o poľovníctve, komentár k vybraným ustanoveniam. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 179). Dôležitým znakom je aj konanie podľa správneho poriadku. V iných právnych vzťahoch môže sťažovateľka vystupovať nevrchnostensky, a tam by mohla byť nositeľkou základných práv.

9. Sťažovateľka vystupovala vo vzťahu k žalobcovi, a tak aj v konaní pred krajským (správnym) súdom v pozícii orgánu verejnej moci, kde nie je nositeľkou základných práv, teda je zjavne neoprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti, a preto ústavný súd

musí jej sťažnosť odmietnuť. V podobných súvislostiach už ústavný súd rozhodol (II. ÚS 137/2016).

10. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016